

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Filipa Dienstbiera, soudce zpravodaje Václava Štencla a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobkyně: **IKL a.s.**, sídlem Na Kocínce 210/3, Praha 6, zastoupená JUDr. Andrejem Kandrácem, advokátem, sídlem Konviktská 291/24, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2024, č. j. 19911/24/5200-10421-713026, o kasačních stížnostech žalovaného a žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2025, č. j. 3 Af 7/2024-59,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2025, č. j. 3 Af 7/2024-59, **se ruší** ve výrocích I a III a věc **se vrací** v tomto rozsahu městskému soudu k dalšímu řízení.
- II. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.
- III. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o své kasační stížnosti.
- IV. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti žalobkyně.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Finanční úřad pro hlavní město Prahu vydal dne 2. 5. 2023 dodatečné platební výměry č. j. 4009928/23/2006-52522-109813 a č. j. 3910255/23/2006-52522-109813, kterými žalobkyni dodatečně stanovil k přímé úhradě daň z příjmů fyzických osob vybíranou

srážkou podle zvláštní sazby za zdaňovací období let 2018 a 2019 ve výši 554 118 Kč a 639 530 Kč a zároveň jí stanovil penále ve výši 110 824 Kč a 127 906 Kč. Důvodem pro dodatečné stanovení daně k přímé úhradě bylo zjištění, že emise tzv. korunových dluhopisů žalobkyní představovala zneužití práva, a žalobkyně proto měla srazit a odvést daň z celkového úrokového příjmu z dluhopisů. Na základě odvolání žalobkyně žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví dodatečné platební výměry změnil tak, že vypustil část výroku obou dodatečných platebních výměrů o stanovení penále.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně správní žalobou, které Městský soud v Praze částečně vyhověl rozsudkem označeným v záhlaví. Výrokem I zrušil výrok I rozhodnutí žalovaného i dodatečný platební výměr za zdaňovací období roku 2018, a to z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně. Výrokem II zamítl žalobu směřující proti výroku II rozhodnutí žalovaného, neboť ji shledal nedůvodnou. Výrokem III rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

II. Kasační stížnosti a další vyjádření účastníků řízení

[3] Proti rozsudku městského soudu podali kasační stížnost oba účastníci řízení. Žalovaný napadá jeho výrok I, žalobkyně výrok II.

[4] Žalovaný v kasační stížnosti namítá, že prekluzivní lhůta pro stanovení daně za zdaňovací období roku 2018 neuplynula, neboť počala běžet dle § 148 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, až od 1. 4. 2019. Městský soud toto ustanovení opomenul a aplikoval až jeho odstavec 3. Podáním řádného vyúčtování dne 6. 3. 2019 se však nemohl přerušit běh lhůty, neboť ta ještě nepočala běžet. K zahájení daňové kontroly dne 15. 3. 2022 došlo před uplynutím zákonné lhůty, čímž započala tato lhůta běžet znovu. Napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 1. 7. 2024 před jejím uplynutím. Právní názor městského soudu je navíc zmatečný a nesrozumitelný a způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[5] Žalobkyně se ke kasační stížnosti žalovaného vyjádřila tak, že městský soud posoudil běh prekluzivní lhůty správně. Podle § 148 odst. 3 daňového řádu počala běžet prekluzivní lhůta znovu ode dne podání řádného daňového tvrzení 6. 3. 2019 a skončila již dne 6. 3. 2022. Daňová kontrola byla zahájena až 15. 3. 2022 a nemohla mít vliv na běh této lhůty. Tento výklad původně uváděl sám žalovaný, jeho stávající opačnou argumentaci je proto nutno vnímat jako účelovou. Napadený rozsudek není v této otázce nepřezkoumatelný.

[6] Žalobkyně ve své kasační stížnosti namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť se městský soud nedostatečně vypořádal s jejími námitkami. Nadto tam, kde se pokoušel námitky vypořádat, často přejímal argumentaci žalovaného. Městský soud dále nesprávně posoudil otázku, zda došlo ke zneužití práva. Žalobkyně poukazovala na odlišnosti posuzovaného případu, avšak městský soud věc posoudil formalisticky a zkratkovitě tak, že jedná-li se o tzv. korunové dluhopisy, musí se jednat o zneužití práva. Je opomíjena specifická povaha trhu s realitami, u něhož je zásadním aspektem udržení majetku, který tím může růst na hodnotě. A právě udržení majetku a udržení samotné existence byly důvody pro emisi dluhopisů. Podle žalobkyně městský soud pochybil i v posouzení namítaných vad řízení před správními orgány. Neprovedení

pokračování

navržených důkazů bylo vadou. Soud nad rámec své erudice posuzuje, zda by znalecký posudek a výsledek znalece přinesl relevantní informace. Specifická povaha podnikání žalobkyně vyžadovala posouzení odborných otázek přesahujících odbornost orgánů finanční správy. Vypořádání námitky, že žalovaný nezohlednil vyjádření žalobkyně předložené spolu s přílohami k části kontroly daně z příjmů právnických osob, je nedostatečné, neurčité, nesprávné a nezákonné. Ani námitka neunesení důkazního břemene správních orgánů nebyla řádně vypořádána. Nakonec i sám soud odmítl provést navrhované důkazy, čímž odepřel žalobkyni možnost bránit svá práva. Žalobkyně proto navrhuje, aby dokazování provedl Nejvyšší správní soud.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti žalobkyně odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí a dodává, že se městský soud zabýval všemi námitkami, které byly veskrze obecného charakteru. Napadený rozsudek je tak přezkoumatelný. Dle žalovaného enbyl naplněn hlavní smysl vydávání dluhopisů – zajistit zdroj financování emitenta, tj. získání nových finančních prostředků. Vysvětlení racionality emise dluhopisů ze strany žalobkyně bylo obecného charakteru a ekonomicky racionální účel transakcí neprokázalo. Městský soud proto věc posoudil správně. Daňové orgány opatřily pro posouzení ekonomické racionality transakce dostatek důkazů. Vyhodnocení skutkového stavu a jeho zasazení do právního rámce (zneužití práva) je otázkou právní, již může posoudit správce daně. Důkaz znaleckým posudkem žalobkyně v řízení týkajícím se srážkové daně nenavrhovala. Správce daně vedl samostatná daňová řízení ve vztahu k této dani a ve vztahu k dani z příjmů právnických osob. V posuzované věci proto nebyl povinen přihlížet k vyjádření podanému v řízení o dani z příjmů právnických osob. S argumentací žalobkyně se navíc vypořádal žalovaný ve svém rozhodnutí. Závěrem žalovaný uvádí, že návrhu na provedení dokazování Nejvyšším správním soudem by nemělo být vyhověno, a dodává, že ani ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2019 neuplynula prekluzivní lhůta.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

Kasační stížnost žalovaného

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil kasační stížnost žalovaného a dospěl k závěru, že je důvodná.

[9] Jádrem sporu je otázka, zda lhůta pro stanovení daně ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2018 počala běžet již podáním řádného vyúčtování dne 6. 3. 2019, nebo až uplynutím lhůty pro jeho podání dne 1. 4. 2019.

[10] Podle § 148 odst. 1 daňového řádu *daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.*

[11] Podle § 148 odst. 3 daňového řádu *byla-li před uplynutím lhůty pro stanovení daně zahájena daňová kontrola, podáno řádné daňové tvrzení nebo oznámena výzva k podání řádného daňového tvrzení, běží lhůta pro stanovení daně znovu ode dne, kdy byl tento úkon učiněn.*

[12] Předně Nejvyšší správní soud uvádí, že napadený rozsudek není v otázce posouzení plynutí prekluzivní lhůty nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, jak namítá žalovaný. Z rozsudku je jasné patrné, že městský soud počátek běhu prekluzivní lhůty určil na základě § 148 odst. 3 daňového řádu. Od této výchozí úvahy se odvíjí celé posouzení běhu prekluzivní lhůty ze strany městského soudu, které je logicky konzistentní. Z obsahu kasační stížnosti je také patrné, že uvedená výchozí úvaha městského soudu musela být srozumitelná také žalovanému, neboť s ní obsáhle polemizuje. Bez ohledu na to, zda se jedná o úvahu správnou, je v této části napadený rozsudek přezkoumatelný.

[13] Nejvyšší správní soud však souhlasí s žalovaným, že městský soud nesprávně stanovil počátek běhu prekluzivní lhůty na základě pravidla obsaženého v § 148 odst. 3 daňového řádu. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 7. 8. 2025, č. j. 4 Afs 226/2024-27, „ze znění citovaných ustanovení vyplývá, že § 148 odst. 1 daňového řádu stanoví výčet skutečností, které mají za následek počátek běhu lhůty pro stanovení daně. Ustanovení § 148 odst. 3 daňového řádu zase upravuje důvody přerušení této lhůty, které se však z povahy věci mohou vztahovat jen ke lhůtě již započaté. Jen taková lhůta může začít běžet ‚znovu‘. Lhůtu, která vůbec nepočala běžet, přerušit nelze.“ Skutečnosti uvedené v § 148 odst. 3 daňového řádu tedy neurčují prvotní počátek běhu lhůty, nýbrž toliko nový počátek běhu již dříve započaté lhůty z důvodu jejího přerušení.

[14] Pro počátek běhu prekluzivní lhůty v nyní posuzované věci bylo tedy dle § 148 odst. 1 daňového řádu určující uplynutí lhůty pro podání řádného vyúčtování dne 1. 4. 2019. Jeho faktické dřívější podání nemělo na běh lhůty žádný vliv (shodně Lichnovský, O., Ondrýsek, R. a kol.: *Daňový řád. Komentář*. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2024, s. 656–692; dostupné v databázi beck-online).

[15] Lze přisvědčit žalobkyni, že žalovaný ve vyjádření k žalobě argumentoval shodně jako městský soud. Uvedl totiž, že podáním řádného vyúčtování dne 6. 3. 2019 začala běžet znovu tříletá prekluzivní lhůta, skončila by dne 6. 3. 2022 a zahájením daňové kontroly dne 15. 3. 2022 začala běžet nová tříletá prekluzivní lhůta. To však nic nemění na tom, že se objektivně jednalo o chybný právní názor, který nezavazoval soud k tomu, jak běh lhůty pro stanovení daně posoudí, a který ani nebrání žalovanému v tom, aby v kasační stížnosti argumentoval odlišně. Kasační námitky žalovaného nelze vnímat jako účelovou argumentaci, nýbrž toliko jako změnu původního postoje (tj. faktické uznání vlastního pochybení při argumentaci), kterou žalovaný jasně zdůvodnil. Běh prekluzivní lhůty je objektivní skutečností, kterou soud musí na základě obsahu správního a soudního spisu sám posoudit. S ohledem na právní zásadu, podle níž *soud zná právo*, musí také sám soud vyhodnotit, zda a kdy lze na běh prekluzivní lhůty aplikovat odstavec první či odstavec třetí § 148 daňového řádu.

[16] Jelikož lhůta pro stanovení daně ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2018 počala v projednávané věci běžet 1. 4. 2019 a podání řádného vyúčtování na její běh nemělo žádný vliv, skončila by 1. 4. 2022. Zahájením daňové kontroly před tímto datem, dne 15. 3. 2022, došlo k jejímu přerušení. Od tohoto data tedy počala lhůta běžet znovu a uplynula by 15. 3. 2025. Napadené rozhodnutí bylo před jejím uplynutím vydáno a také nabylo právní moci (1. 7. 2024). Jeho doručením žalobkyni byla nadto lhůta dále prodloužena o jeden rok dle § 148 odst. 2 písm. d) daňového řádu.

pokračování

[17] Městský soud tedy dospěl k nesprávnému závěru, že byla žalobkyni za zdaňovací období roku 2018 dodatečně stanovena daň k přímé úhradě po uplynutí zákonné lhůty.

Kasační stížnost žalobkyně

[18] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti žalobkyně a dospěl k závěru, že není důvodná.

[19] Předně je nutno poznamenat, že za řádné kasační námitky nelze považovat odkazy žalobkyně na žalobu, její vyjádření či argumentaci na jednání před městským soudem. Aby byly kasační námitky způsobilé projednání, musí žalobkyně v kasační stížnosti vymezit rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí a musí předestřít a konkrétně sdělit, v čem spatřuje skutková či právní pochybení městského soudu a z jakých konkrétních důvodů závěry soudu považuje za nezákonné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2023, č. j. 8 Azs 299/2020-41). Musí tedy vylicit, kterých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl městský soud vůči ní dopustit v procesu vydání rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2023, č. j. 6 As 358/2021-38).

[20] Z podobných důvodů nelze za řádné kasační námitky považovat ani zcela obecná tvrzení o zásadní vadě rozsudku, nepřijatelnosti postupu soudu či rozporu s procesními předpisy a soudním řádem správním, která žalobkyně konstatuje v odstavcích 28 a 29 kasační stížnosti. Tyto námitky žalobkyně nekonkretizovala ani skutkově, ani právně.

[21] Nejvyšší správní soud se proto mohl zabývat pouze takovými námitkami, které žalobkyně ve své kasační stížnosti výslovně uplatnila a z nichž je patrné, z jakých konkrétních skutkových či právních důvodů považuje žalobkyně postup nebo závěry městského soudu za chybné.

[22] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Tato námitka není důvodná.

[23] Za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů lze označit takový rozsudek, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz například rozsudky tohoto soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74). Přezkoumatelnost rozsudku však není závislá na subjektivní představě žalobkyně o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozsudku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014- 85). Povinnost soudu své rozhodnutí řádně odůvodnit přitom nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každé tvrzení. Zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány základní námitky a toto vypořádání obsahuje přinejmenším implicitní odpověď na dílčí žalobní argumentaci (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, nebo ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09). Nepřezkoumatelnost ani porušení práva na spravedlivý proces nelze

spatřovat v tom, že soud přejímá závěry či argumenty, které uplatnila jedna ze stran. Pokud se s nimi soud ztotožňuje, nelze po něm legitimně žádat, aby za každou cenu tytéž myšlenky vyjadřoval odlišnými slovy. Přípustné je ostatně nejen samotné přejímání argumentace žalovaného, nýbrž také odkaz na argumentaci obsaženou ve správním rozhodnutí s osvojující poznámkou (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS).

[24] Žalobkyně uvádí výčet žalobních námitek, s nimiž se podle ní městský soud dostatečně nevypořádal. Z větší části se však ani nejednalo o samostatné námitky, nýbrž spíše o dílčí argumenty podporující hlavní žalobní námitku nesprávného posouzení povahy jednání žalobkyně jako zneužití práva. Této námitce se přitom městský soud řádně věnoval takřka v rámci celého napadeného rozsudku (viz zejména jeho odstavce 62 až 87). Při vypořádání této námitky proto také reagoval na dílčí argumenty žalobkyně, ať už výslovně, nebo přinejmenším implicitně. Z komplexního posouzení povahy jednání žalobkyně plyne jasný názor městského soudu na všechny argumenty žalobkyně, jako byla tvrzení o a) nesprávném posouzení ekonomické povahy emise dluhopisů, b) nesprávném posouzení skutečnosti, že upisovatelem dluhopisů je Ing. Karel Losenický, který je současně předsedou představenstva žalobkyně, jako podkladu pro závěr o zneužití práva, c) nesprávném hodnocení postupu při úpisu dluhopisů, d) zásahu do legitimního očekávání žalobkyně, neboť postupovala právem dovoleným způsobem, e) nedostatečném vypořádání se s argumentací ohledně absence zdůvodnění právního rámce či f) neunesení důkazního břemene daňovými orgány.

[25] Námitkou „nepřípustné délky doby“ žalobkyně fakticky namítala uplynutí lhůty pro stanovení daně, čemuž se městský soud věnoval v napadeném rozsudku v odstavcích 51 až 61. Námitky týkající se hodnocení důkazů, zohlednění všech rozhodných skutečností a žalobkyní tvrzených skutečností a neprovedení navrhovaných důkazů nacházejí odraz v odstavcích 86 až 89. Reakci městského soudu na namítané nezohlednění odlišností a specifik žalobkyně a jejího podnikání lze nalézt zejména v odstavcích 84 až 88. Na námitku nerespektování zásady *in dubio pro libertate* městský soud reagoval v odstavci 90.

[26] Veškeré žalobní námitky tedy byly řádně vypořádány, na čemž nemůže nic změnit skutečnost, že se vypořádání některých námitek v napadeném rozsudku prolíná. To je totiž dáno skutečností, že spolu tyto námitky (resp. často spíše dílčí argumenty) úzce souvisejí. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal žádnou objektivní překážku, která by mu bránila ve věcném přezkumu zákonnosti napadeného rozsudku.

[27] Žalobkyně dále namítá, že městský soud nesprávně posoudil otázku, zda došlo ke zneužití práva. Zde je však nutno zdůraznit, že obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčují nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. Je totiž odpovědností žalobkyně, aby v kasační stížnosti v souladu s § 106 odst. 1 a § 109 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), specifikovala skutkové a právní důvody, pro které napadá rozsudek městského soudu (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42, nebo ze dne 16. 5. 2018, č. j. 1 Afs 172/2017-59). Nejvyšší správní soud se proto mohl zabývat pouze otázkami, které žalobkyně v rámci tohoto kasačního bodu nastolila, přičemž se z větší části jedná o otázky spíše obecného charakteru, bez podrobnějšího zasazení do kontextu projednávané věci.

pokračování

[28] S argumentací žalobkyně, že institut zneužití práva musí být používán jako prostředek *ultima ratio*, tak může Nejvyšší správní soud toliko vyjádřit souhlas. Úvahy městského soudu však s touto argumentací nejsou nijak v rozporu. Stejně tak lze přisvědčit argumentaci, že ne každá emise tzv. korunových dluhopisu představuje zneužití práva. Městský soud však na žádném takovém automatismu a zjednodušení své závěry nepostavil a pečlivě hodnotil všechny rozhodné skutkové okolnosti.

[29] Jediná konkrétnější námitka, která skutečně směřuje k nesprávnému posouzení povahy jednání žalobkyně v projednávané věci, je tak námitka nezohlednění specifické povahy trhu s realitami. Žalobkyně argumentuje tím, že zásadním aspektem na tomto trhu je udržení majetku, které bylo spolu s „*udržením samotné existence*“ důvodem pro emisi dluhopisů. Této argumentaci však nelze přisvědčit.

[30] V kasační stížnosti tvrzený důvod emise dluhopisů je v první řadě zcela vágní. Kromě toho ale s emisí dluhopisů ani nesouvisí. Žalobkyně totiž vůbec nezpochybňuje klíčové (skutkové) zjištění daňových orgánů, že žalobkyně emisí dluhopisů nezískala žádné nové finanční prostředky. Jestliže se emisí dluhopisů neměnil rozsah disponibilních finančních prostředků žalobkyně, nemohl se v souvislosti s emisí dluhopisů měnit ani okruh majetku, který mohla žalobkyně získat či udržet. Za této situace je také lhostejné, jaká je povaha majetku, který si chtěla udržet. Skutečnost, že nemovitosti s časem nabývají na hodnotě a že může být výhodné si je udržet, je na jednu stranu nesporná, na stranu druhou nemá žádnou souvislost s tím, proč žalobkyně emitovala dluhopisy, z nichž nezískala žádné nové finanční prostředky. Ekonomická racionalita jejího jednání je zřejmá, s charakterem realitního trhu nijak souviset nemůže a spočívá výlučně v získání daňového zvýhodnění v podobě splnění podmínek daňové uznatelnosti nákladových úroků z dluhopisů a vyplacení nezdaněných úroků Ing. Karlu Losenickému (v důsledku zaokrouhlování tohoto zisku z každého dluhopisu zvlášť).

[31] Nejvyšší správní soud neshledává důvodnými ani námitky směřující proti neprovedení žalobkyní navrženého dokazování daňovými orgány a městským soudem.

[32] Zaprvé, v daňovém řízení (tj. ani v odvolacím) žalobkyně důkazní návrhy znaleckým posudkem či výslechem znalce neuplatnila. Pouhým odkazem na podání, které správci daně adresovala v jiné, byť související, věci, se v něm obsažený důkazní návrh nestal důkazním návrhem také v nyní projednávané věci. Ve vztahu ke srážkové dani na straně jedné a dani z příjmů právnických osob na straně druhé byla vedena dvě samostatná daňová řízení. Podání učiněná v jedné věci se bez dalšího nestala podáním ve druhém vedeném řízení. Takřka shodný závěr učinil i městský soud a Nejvyšší správní soud jej považuje za dostatečný, určitý, správný a zákonný.

[33] Zadruhé, skutečnost, že emise dluhopisů nepřinesla žalobkyni žádné nové finanční prostředky, žalobkyně nezpochybňovala, a ani důkaz znaleckým posudkem či výslechem znalce by na tomto zjištění nemohl nic změnit. Tato skutečnost je ostatně poměrně zjevná a její zjištění nevyžadovalo žádné specifické znalosti z oboru oceňování nemovitostí a podniků. Dané zjištění tak mohly bez potíží učinit jak daňové orgány, tak soud. Specifika trhu s realitami nejsou vůbec sporná a s danou konkrétní emisí dluhopisů nesouvisí. Jelikož daňové orgány učinily dostatečná skutková zjištění a prokázaly, že jednání žalobkyně bylo

zneužitím práva, je nutno souhlasit s městským soudem, že by provedení důkazu znaleckým posudkem nebo výslechem znalce nemohlo přinést pro věc zásadní informace.

[34] Ze shodných důvodů tak ani Nejvyšší správní soud neshledal opodstatněným návrh žalobkyně na provedení důkazů výslechem znalce (*„potažmo důkaz znaleckým posudkem“*) v řízení o kasační stížnosti. Důkaz výslechem Ing. Karla Losenického žalobkyně v řízení o žalobě nenavrhla, nejedná se proto o městským soudem opomenutý důkaz. Kromě toho, jak již soud uvedl, daňové orgány prokázaly, že emise dluhopisů v posuzované věci představovala zneužití práva. Jestliže žalobkyně nepředložila jiné ekonomicky racionální vysvětlení svého jednání, nemohlo být takové vysvětlení ani předmětem dokazování. Pokud jde o vyjádření žalobkyně k výsledku kontrolního zjištění ve vztahu k dani z příjmů právnických osob, toto vyjádření je součástí správního spisu, proto k němu soudy přihlížejí, aniž by jím musely provádět dokazování. Obsah tohoto podání však nemá vliv na závěr, že námitky v něm obsažené nebylo možné považovat za námitky uplatněné v nyní projednávané věci.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost žalovaného je důvodná, neboť městský soud dospěl ve svém rozsudku k nesprávnému právnímu závěru, že ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2018 byla daň stanovena po uplynutí zákonné lhůty. Ve smyslu § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. proto zrušil výrok I a také na něm závislý výrok III rozsudku městského soudu a věc mu vrátil v tomto rozsahu k dalšímu řízení. V něm je městský soud ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán závěry vyslovenými v tomto rozsudku.

[36] V dalším řízení rozhodne městský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti žalovaného (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

[37] Kasační stížnost žalobkyně naproti tomu není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[38] O nákladech řízení o kasační stížnosti žalobkyně Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o své kasační stížnosti. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti žalobkyně se mu tudíž nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. listopadu 2025

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu